

la contra | ENRIC RAMIONET

La fila dels senyors

L'Auditori de Girona es va omplir durant el concert dels alumnes de l'Escola de Música del Gironès i, tot i que no hi havia seient per a tothom, s'hi veien les cadires buides de les autoritats

Dissabte passat l'Auditori gironí era ple com un ou. Un públic expectant, entusiasta, multitudinari i rendit incondicionalment, és a dir, un públic de pares i avis preparats per contemplar embadalits l'artista de cada casa, s'havia reunit davant les portes exteriors una bona estona abans de l'obertura. I novament, superada la primera frontera, davant de les portes interiors durant prou minuts perquè els que formaven la llarguíssima cua tinguessin temps d'inquietar-se i dirigir algunes mirades recloses als que hi intentaven accedir sense respectar el torn. Som gent civilitzada i cap d'aquelles lleus tensions va derivar en conflicte, però a l'ambient es va instal·lar la sensació que calia combatre per cada un dels seients i que res estava garantit. Les masses en aquestes circumstàncies noten el remot crit

de la selva i l'accés a la platea, qui més qui menys, el va fer serrant les dents. Ja es poden imaginar l'estampa. L'ocasió i l'espectacle eren excepcionals: el concert de final de curs dels alumnes de l'Escola de Música del Gironès a l'Auditori. En cinc minuts la sala va quedar atapeïda de mamífers carregats amb tecnologia digital prestos a immortalitzar l'actuació dels seus. Absolutament totes les butaques estaven ocupades si exceptuem set files, segurament les millors. Set files perfectament situades al centre de la platea i a l'alçada justa, ni massa lluny, ni massa a prop. S'havien reservat per als regidors dels 15 municipis participants i per als membres del Consell Comarcal i no sabem si per exigència dels polítics o per servilisme dels organitzadors. La major part d'aquelles cadires van quedar lliures, i les que es varen ocupar ho varen ser per regidors, o consellers i família, a menys que aquests

L'Auditori, durant una actuació dels cors de nens de les escoles de Girona. / EL PUNT

càrrecs es puguin exercir des dels 7 anys fins molts més enllà de la jubilació. Les generalitzacions són sempre injustes i també ho són quan s'esmenta la classe política com una espècie homogènia de la qual es poden dir alhora tota mena de penjaments. Ni tots són iguals, ni tenen l'exclusiva de la perversitat, però no faig cap descobriment si afirmo que, ara mateix i en general, el prestigi del gremi no està en el seu moment més dolç. Ja saben: els incompliments, el sectarisme, l'avidesa pel poder. Sorpren, doncs, que amb aquest clima, amb aquesta tensió ambiental, sota la mirada suspicax de centenars d'electors (actius o no), no només es rabegessin en el privilegi de la reserva, sinó que ho fessin de la forma més altiva que es coneix, que és menyspreant-la. No se n'adonen que després d'haver estat cobejades per la resta del públic amb tanta ànsia, aquelles butaques buides indignaven? No veuen que

aquella forma principesca d'arribar tard sense sotmetre's a la vulgaritat de les cues i de fer-se acompanyar per la família com si no es tractés de càrrecs polítics sinó de castes, és summament impopular? O és que potser se'ls en fot? El festival va incloure referències elogioses als 20 anys de l'Escola de Música del Gironès.

L'acte convidava a la satisfacció i és natural que ens felicitéssim pels 800 alumnes, pels fruits i per la consolidació d'un projecte iniciat en un erm. Però l'aportació pública continua essent insuficient i la música continua essent una opció caríssima, selectiva i elitista, que descansa en la voluntat d'alguns pares que encara creuen en una determinada formació cultural, en professors mal pagats que estimen la seva feina i en alguns voluntaris abnegats que hi destinen hores i esforços. Gent que mai hauria menyspreat el privilegi d'una reserva al millor lloc de la platea.

la columna | JOSEP M. FONALLERAS

¿Metàfora?

Es miri com es miri, l'obertura de cavall del Madrid en aquest taulell d'escacs de final de temporada ha dinamitat una partida que encara s'ha d'iniciar. El més indignant, però, i tal com han dit uns quants comentaristes, és que sembla que el Barça no hagi guanyat res, just l'any en què ha aconseguit més triomfs, més reconeixement internacional. I que el Madrid, per contra, i sense haver demostrat cap potencial més enllà del paquet que marca als despatxos bancaris, sembla que estigui a punt de l'escac i mat. La capacitat de pervertir la realitat d'una manera tan efectiva i contundent és un mèrit indiscutible de l'entorn madrileny, que no ha dubtat a posar tota la maquinària mediàtica en marxa per tal que sembli el que no és: que les previsions de futur són més consolidades que no pas l'evidència del passat. I encara més: que la transcendència d'una història documentada queda superada per una victòria hipotètica i només fonamentada en una, més o menys racional o esbojarrada, il·lusió. Tenen raó tots aquells que diuen que el Madrid s'ha aprofitat d'unes determinades circumstàncies i d'un poder molt concret i amb moltíssimes ramificacions, i potser també en tenen quan parlen d'imperialisme i de fatxenderia, d'un conte que ja fa molts anys que hem llegit i que es continua escrivint amb tints diferents però amb el mateix argument. Tenen raó els moralistes i els bisbes i els polítics que blasmen la conducta improcedent dels directius blancs i parlen d'indecència en temps de crisi. D'acord. Qualsevol irregularitat, qualsevol tracte de favor, qualsevol negoci obscuro s'ha de criticar. En darrer terme, s'han d'arbitrar les mesures per sancionar-lo o per evitar que es pugui dur a terme. Hi ha un però, tanmateix. ¿No ens hem aturat a pensar que el guanyador d'aquesta batalla (esportiva i moral) és el Barça, i que col·locant l'òptica sobre l'especulació no fem sinó rebaixar la solidesa de la pròpia idea, la voluntat de perpetuar-la més enllà de la contingència? ¿No és això una metàfora del país?

PUBLICITAT

BARBACOA MÒBIL

...i per estrenar-la, de REGAL
1 Kg de botifarres de

Can Jurdó

cal rei
coses de casa
www.calrei.com

108004-9701198

al Carrer Nou de GIRONA i a SANT ANTONI DE CALONGE

PUBLICITAT

novetat **Stein**

collezione donna
2009 di
PIQUADRO

113060-9645320

Pompeu Fabra, 11 · 972 203 944 / Migdia, 11 · 972 213 565
Av. Lluís Pericot, 36 · 972 210 932 / GIRONA

PUBLICITAT

TANCAMENTS
D'ALUMINI I PVC

MILLOR AÏLLAMENT I DURABILITAT
MENOR MANTENIMENT

orMETAL

C/ Llevant, 7 Pol. Ind. Mas Lladó
FORNELLS DE LA SELVA

972 47 61 27
www.ormetal.es

12921-9701687

PUBLICITAT

Serveis Integrals Verges SL

PROJECTE, COORDINACIÓ
EXECUCIÓ D'OBRES

VERGES
972 78 00 39
info@feliumoy.com

Grup Feliumoy

SERVEI GLOBAL

12921-9701687